

SIMONA ANTONESCU

ISTORIA POVESTITĂ COPIILOR

4

LITOVOI

ȘI ȘCOALA SOLOMONARIILOR

Cu ilustrații de Radu Răileanu

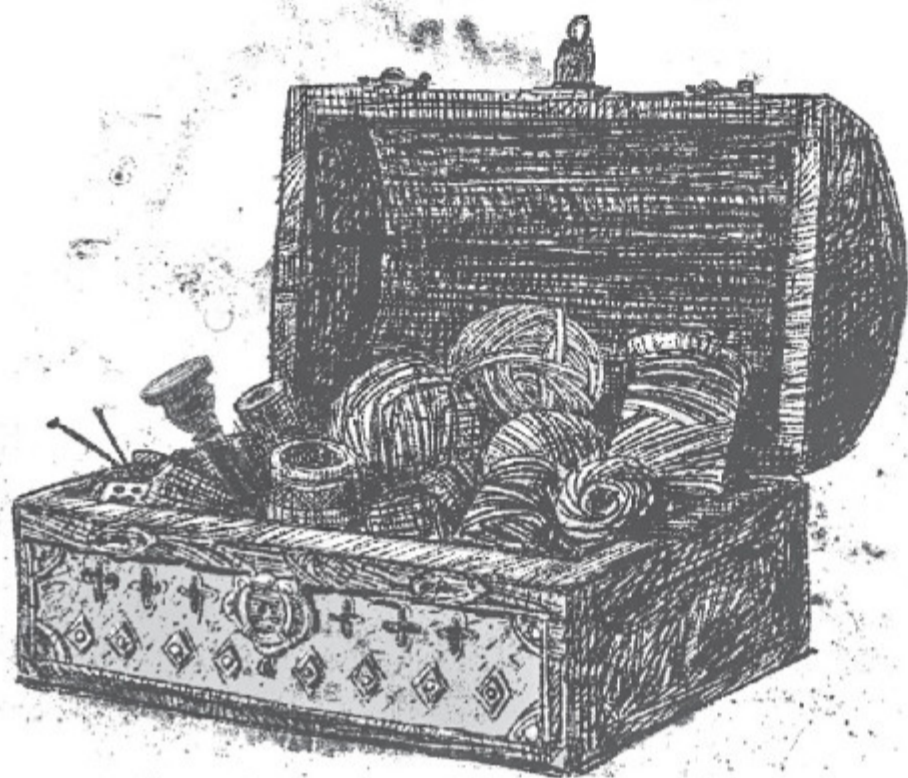
POLIROM

2025

Cuprins

<i>Prolog</i>	7
1. În cetatea lui Litovoi	9
2. Un ospăț cu peripeții.....	21
3. Surpriza din spatele draperiilor	37
4. Cine este bătrânica misterioasă?	49
5. Gemenii călătoresc pe balaurul Sâmbur.....	61
6. Școala Solomonarilor din Crângul Pământului.....	75
7. Puterea florilor de polovragă	89
8. Taina mestecenilor gemeni.....	101
<i>Împărțirea pe clase a societății medievale</i>	117

<i>Listă de cetăți medievale românești</i>	118
<i>Jocul de-a puia-gaia.....</i>	121
<i>Rețeta florilor de salcâm în aluat.....</i>	123

4

Cine este bătrânică misterioasă?

Mâna ei scotoci nerăbdătoare printre gheme și degetare și trase afară pecetea mică, cu capătul frumos sculptat în mărgean trandafiriu și cu mânerul din lemn de cireș, de aceeași culoare cu pletele fetiței.

— E pecetea ta? întrebă Ilinca, și glasul îi era atât de coborât, încât Dochița abia o auzi.

— Da, răspunse ea după o ezitare scurtă ca o părere, pe care nădăjduia că cei doi frați n-au observat-o.

— Iar minți, Dochiță? vorbi băiatul din celălalt colț al sălii, devenind dintr-odată

atent la ivirea peceții. Ai mai văzut-o până acum?

— Nu, recunosc cinstit Dochița.

— Cine ești? întrebă Ilinca, ținând pecetea de mărgean în dreptul ochilor, ca și cum s-ar fi temut că ar putea să dispară dacă n-ar fi mereu sub privirile lor.

După-amiaza devenea ciudată într-un mod neplăcut. Dochița nu avea nimic împotriva ciudățeniilor, atâta vreme cât veneau cu câștig de povești. Dar asta pe care o trăiau începea să-i strecoare în suflet spaime noi. Nu știa cum apăruse pecetea în cutia ei de cusut și, dacă cei doi frați nu s-ar fi arătat atât de interesați de ea, nici nu i-ar fi dat o importanță prea mare.

— În sfârșit, nu contează foarte mult cine ești. Important e că avem pecetea. Ne mai trebuie doar una și toate astea se vor termina, spuse Ilinca vorbe neînțelese și, în vreme ce le rostea, se apropie de roata de tors, se așază

pe scăunelul ei și apăsă de câteva ori în joacă pârghia de pe podea, învârtind roata. Crezi că găsești încă una, ascunsă undeva printre degetarele tale? Ne trebuie trei peceți. Avem una acasă și cu asta de-aici – două. Mai ai vreuna?

Urechile Dochiței prinseră a țiuui, iar inima îi tresări în piept ca la apropierea unei mari primejdii. Simțind-o neliniștită, pisicul alergă la ea și i se lipi de picioare. Copila rămăsese cu ochii la Ilinca și, pentru prima oară în scurta ei viață, glasul n-o ascultă. Când vorbi, glasul îi era stins și lipsit de curaj:

— Poți vedea roata de tors? Cine ești? Tu cine ești, nu eu, care locuiesc în cetate de mai bine de un an și am mestecenii mei sub ferestre. Cine sunteți, amândoi?

— Dochiță, vino-ți în fire, spuse cu blândețe Ilinca. Te-ai albit la față ca la vederea unei stafii. Ce vorbe sunt astea, dacă văd roata de tors? Toată lumea o vede.

— Nu toată lumea o vede, o contrazise copila.

Nu isprăvi însă bine ultimele cuvinte, că în mijlocul sălii se ivi, înalt și drept ca un brad, solomonarul-sfetnic al voievodului Litovoi, purtând sub braț cartea sa groasă, învelită în piele roasă pe la colțuri și sprijinind de podele un toiag mai înalt decât el. La încheietura mâinii avea nenumărate brățări împletite din sforicele. Din loc în loc, în împletitură erau prinse mărgelile, iar Călin jură mai târziu că zărise chiar două pene prinse între nodurile brățărilor.

— Destul! tună vocea sa peste neînțelegerile copiilor.

Istovită de întâmplările zilei, care se tot adunau, ca și cum timpul ar fi urmat să se sfârșească, iar ele s-ar fi grăbit să se întâmple, Dochița începu să plângă încet, ascunzându-și nasul într-un colț al șorțului. Pisicul nu se mai zărea, ghemuit tot în umbra subțire a piciorului copilei.

— Dochiță, nu ți-am spus că nu trebuie să te temi de mine? Pentru ce plângi? Pe ei îi vreau.

Și zicând asta, solomonarul vârî cartea în sân și ridică brațul de care atârna până la pământ mantia, ca o aripă neagră uriașă. Cu un gest larg, flutură marginile mantiei, care crescură până în tavan, acoperind jumătate din sala de cusut și întunecând-o. Când coborî brațul, mantia îi ascunse sub ea pe cei doi frați, înainte ca ei să mai apuce să scoată un singur cuvânt.

— Dar tu ești solomonarul nostru, scânci Dochița de spaimă. Nu poți fi rău. Ești sfetnicul lui vodă și ne scapi pe toți de secetă, ne aperi de grindini și furtuni. Pentru ce te arăți atât de rău cu doi copii?

— Asta nu-i treaba ta, mai spuse bătrânul, iar codițele împletite din barba lui albă tresăriră ca niște șerpi vii.

Asta fu tot.

Solomonarul se răsuci pe călcâie și ieși, cu cei doi frați ascunși în mantia lui neagră. Roata de tors se mai învârti o vreme în gol după ce Ilinca apăsase ultima oară pe pârghie. Strânsă în palma Dochiței, făcută ghem, cordeluța albastră se încălzise.

Întreaga suită a doamnelor și domnițelor din cetate urcă din pivnițe târziu în noapte, după întoarcerea oștenilor. Torțele înfipite în inele de metal în pereții cetății fură aprinse, luminând sălile și coridoarele. O găsiră pe Dochița nemișcată în mijlocul sălii de cusut, plânsă.

— Ce s-a petrecut aici? întrebă doamna țării, dar nu primi niciun răspuns. Pentru ce mi-ai nesocotit porunca și nu ai coborât în pivnițe împreună cu toate însoțitoarele de seama ta? Tu, Dochie, va trebui să te îmblânzești cât de curând sub poruncile stăpânei tale. Altfel nu-ți văd zile prea multe la castel.